

Nepohádky



JANA JÁNSKÁ • EVA BRYKNER • MARIE HAMÁKOVÁ
DRÁŽA VEJRAŽKOVÁ • MICHAELA PALOVÁ
PETR MATOUŠ • ADÉLA TRECHOVÁ • ANNA BOWART
ADÉLA JEDLITSCHKOVÁ • LUCIE JAKEŠOVÁ
TEREZA POLIVCHUK POSLUŠNÁ



Petr Matouš

Za okny se ozýval zpěv ptáků, kteří se nedávno vrátili z teplých krajin a radostně oznamovali příchod jara. Sluneční paprsky se prodíraly skrz škvíru mezi nedokonale zataženými závěsy a hladily Marii po tváři. Několikrát otočila hlavou a intuitivně si předloktím zakryla obličej. Před hřejivým světlem se ale snažila schovat marně. Protáhla se a otevřela oči. Hodiny na stěně ukazovaly teprve chvilku po sedmé. Naštvaně vydechla. *Proč jednou nemůžu spát déle?* Usnula až někdy kolem třetí hodiny, a už byla zase vzhůru. To znamenalo, že bude opět unavená a nebude se jí chtít nic dělat.

Posadila se na posteli a nohy spustila dolů. Ozvalo se cinknutí prázdné lahve o dřevěnou podlahu. Ohnula se, sebrala ji a položila vedle několika dalších na stůl. Narovnání těla do svislé polohy jí neudělalo dobře. Ucítila tupou bolest hlavy a žaludek měla jako na vodě. Byla téměř abstinent, ale když se včera slavily narozeniny, udělala výjimku. Připadalo jí, jako by to bylo včera, kdy její malý syn přišel na svět, a přitom už uplynul celý rok.

Rozvážnou chůzí se přesunula k oknu a roztáhla závěsy. Slunce okamžitě prostoupilo do jejího dvoupokojového bytu s malým kuchyňským koutem. I přes to, že byla trochu oslněná, všimla si v jednom z protějších oken muže. Když ji uviděl, okamžitě se schoval. Nebylo to poprvé, kdy ho tam viděla.

Sáhla do načatého balíku na komodě a vytáhla z něj čistou plenu. Rukou si upravila rozčuchané vlasy a šla do vedlejší místnosti zkontrolovat Honzík. Protože se jí brzy podařilo odbourat kojení, malý se v noci téměř nebudil, a tak mohl spát sám. Dveře do pokoje ale nikdy nebyly úplně zavřené, aby ho i tak měla nablízku. Vzala opatrně za kliku a vklouzla dovnitř. Naklonila se nad postýlku a ihned jí došlo, že je něco špatně. Se strachem v očích odkryla peřinku a vykřikla. Srdce se jí hlasitě rozbušilo a úzkost jí svírala na hrudi. Začala zmateně pobíhat. Nejprve po pokoji a poté po celém bytě. Když se dostala až ke vchodovým dveřím, zjistila, že jsou pootevřené. Nohy se jí podlomily a se zrychleným dechem se sesunula k zemi. Postýlka, ze které neměl Honzík sebemenší šanci sám vylézt, zela prázdnotou. Byl pryč.

Pod studenou vodou si opláchla obličej, aby se trochu vzpamatovala. Navlékla si mikinu, obula boty a vyběhla ven na ulici. Z vlastní zkušenosti věděla, že obrátit se na policii by bylo zbytečné. Pomoci se od nich stejně nedočká – nikdy jí nepomohli a zdálo se, že ji ani nikdy nebrali vážně.

V tom, kam se vydá jako první, měla jasno. Přeběhla silnici a vběhla na krátkou předzahrádku u protějšího čtyřpatrového domu.

Jsi tak krásná, když spíš!



Dráža Vejražková

„Jsi tak krásná, když spíš,“ pošeptal jí do ucha. Nespala, ale nedokázala otevřít oči ani se pohnout. Chtěla se ho zeptat, co se to s ní děje. Ale z hrdla jí vyšlo jen tiché zamručení, jako by tvrdě spala. Vzpomínala si, že byli na večeři, pili šampaňské a příjemně se bavili. Snad se neopila tolik, že by si vůbec nepamatovala, jak se dostala do postele. A k tomu zrovna s ním! Vždyť to bylo jejich první rande!

Klára

Klára se chystala do své nové postele. Poslední dobou byla neustále unavená. Brzy uléhala, ale ráno se budila snad ještě ospalejší a bolavější, než byla večer. Její nejlepší kamarádka ji pořád posílala k doktorovi, byla přesvědčená, že má deprese.

Po koupeli se namazala tělovým mlékem s vůní levandule, které v ní vždy vyvolalo pocit pohody a klidu. V ruce si nesla čaj s příchutí meduňky pro lepší spánek. Vše dělala přesně podle svých zvyků. Cestou do ložnice zkontrolovala dveře. Pro jistotu znovu otočila klíčem v zámku s nadějí, že jí to přinese klidné spaní. Prála si usnout aspoň na sto let. Ta únava se už nedala snést. Ale ani postel, kterou koupila teprve před dvěma měsíci i s novým povlečením, jí zasloužený odpočinek nepřinesla.

„Spi! Koukej už usnout! Vždyť zítra nebudeš schopná fungovat,“ rozkázala si a zavřela oči.

Jsi tak krásná, když spíš.

Prudce otevřela oči a podívala se na druhou stranu postele. *Neblázni, Kláro, je to jenom ve tvé hlavě.* Rozhlédla se po místnosti, aby se ujistila, že tam opravdu nikdo není. *Ale byl!* Mysl si s ní pohrávala. Už si nebyla jistá, které myšlenky jsou její, a které jí někdo našeptává. Někdy po půlnoci své pokusy vzdala. Vytáhla knihu a začetla se. Oči ji pálily. Doufala, že se zavřou samy. To se stalo, až když venku vyšlo slunce.

Po krátkém a neklidném spánku ji probral nepříjemný zvuk budíku. Vstala na první zazvonění. Nemělo smysl to prodlužovat. Unavená bude stejně. Dala si studenou sprchu, vlasy lehce prosušila ručníkem a stáhla do culíku. Její blondáté chmýří se stejně nedalo moc upravovat, a ona se neměla komu v práci líbit, i kdyby chtěla. V sedm patnáct opustila byt. Ještě před odchodem z domu několikrát zkontrolovala, jestli má zamčeno.

Jela po stejné trase, jako už tolik let. Nikdy neměnila své vyšlapané cestičky, ani ty vyjeté autem. Potřebovala své jistoty, poslední dobou víc než kdy dřív. V oblíbené kavárně si vyzvedla velké latté se dvěma cukry.

Za pýchou skrytá



Adéla Trechová

Otevřela jsem pusku a nebyla schopná slova. Tváře mi pořád hořely od facek, které jsem schytala. Oko páliło a píchalo, ale naštěstí jsem na něj ještě trochu viděla. Obličej jsem měla v jednom ohni, nohy téměř necítila a celá si připadala jako omámená. Snažila jsem se však uklidnit.

To však nebylo to jediné, co jsem cítila.

Uvnitř mě tížila neskutečná bolest. Ani jsem nevěděla, odkud se vzala. Bylo to, jako kdyby mě někdo tupým nožem rozřezával zevnitř. Pomalým a táhlým pohybem odstraňoval něco, co bylo mou součástí. Něco, čeho jsem si vážila a byla na to pyšná. Něco, bez čeho jsem myslela, že nemohu žít.

Nevěděla jsem, jestli budu zvracet nebo omdlím.

Zavřela jsem oči a snažila se uklidnit...

1

„To si ze mě děláš srandu?“ zakřičela jsem do telefonu.

„Ale Miluško, já...“

Hned jsem Mírka přerušila. „Neříkej mi Miluško, proboha. Jsem Mili!“

„Miluško, chtěl jsem ti jen udělat radost.“

„Tou hnusnou kytkou?“ zasmála jsem se do telefonu.

„Vždyť tulipány jsou na jaře nádherné,“ poznamenal.

„Co je na nich hezkého? Růže jsou krásné. A ne nadarmo se jim říká královny květin. To ví přece každý,“ stála jsem si za svým.

„Miluško, nebuď taková.“

„Ještě jednou mi tak řekneš, a položím telefon. A ty kytky hodím do koše.“

„Miluško, prosím...“

Než Mírek řekl další slovo, stiskla jsem červené tlačítko a položila hovor. Vzápětí jsem chytila pugét žlutých tulipánů, šlápla na otevírání odpadkového koše a z výšky je pustila dolů přímo do jeho středu.

Tulipány. Taková chudoba!

Byl pracovní den. Potřebovala jsem se dochystat a rychle vyrazit do práce. Zrovna dnes mě čekala důležitá schůzka s novým zákazníkem a pak ještě jedna s generálním ředitelem. Podívala jsem se na chytré hodinky – už teď jsem měla zpoždění! To jsem nesnášela.

K pouzdrové sukni pískové barvy jsem si vzala tmavě modrou halenku s krátkým rukávem. Chtěla jsem zapůsobit a tato kombinace se mi moc líbila.

Sedm košil bez peří



Adéla Jedlitschková

Zadržela dech a ponořila se pod hladinu. Otevřela oči. Všude kolem sebe viděla vznášející se bubliny. Udělala dvě tempa, pozorujíc modré kachličky formující čáru na dně bazénu, vynořila hlavu. Další dvě tempa a další... Ustrnula v pohybu a pod vodou se rozhlédla. Okolo se vše vlnilo. Vydechla nosem. Bubliny vyplavaly nahoru, ale její pohled opět zaujaly kachličky na dně bazénu, které splývaly. *A je to tu zas.*

Cítila, jak jí divoce bije srdce. *Znovu ne.* Chtěla se rychle vynořit. Zoufale kolem sebe kopala nohama, ale dosáhla jen toho, že neviděla už vůbec nic. Hladina byla najednou neprostupná. Na zátylku ucítila tlak, jako by jí někdo držel hlavu pod vodou. Snažila se vykřiknout. Z úst ale vyšly jen další bubliny.

Uklidni se, pomyslela si, ale neodkladná potřeba nadechnout se jí to znemožňovala. Pohlédla dolů. Panika v ní rostla. Zbrklým mácháním paží se snažila dostat na hladinu. Všechno začalo černat a poslední, co uviděla, byla postava volně se vznášející asi metr pod ní.

Ne!

„Zbláznila ses?“ uslyšela vyčítavý hlas. Stále jí pískalo v uších. Pod hlavou ji chladila tvrdá zem. Otevřela oči, ale hned toho zalitovala, protože jí okamžitě oslepilo ostré světlo.

„Slečno, jste pořádku?“ oslovil ji mužský hlas. S přivřenými víčky rozpoznala úbor plavčíka.

„J-jo,“ vymáčkla ze sebe.

„Ne na dlouho,“ uslyšela kousavý tón ve známém hlase, což ji přimělo úplně zaostřit.

Uviděla Anetu, kamarádku ze střední a největší podporu v posledních letech.

„Děkujeme,“ otočila se na plavčíka, který si ji ještě chvíli měřil zkoumavým pohledem. Pak jen nesouhlasně zavrtěl hlavou a odešel zpátky na své místo.

Aneta do ní strčila. „Zbláznila ses? Proč si to děláš? Jseš snad masochistka?“

Dana se posadila se a rozhlédla kolem. Snažila se rozdýchat, jak ji to učila psychoterapeutka. *Dýchání do obdélníku, zakotvení, tady a teď...* Seděla na okraji bazénu. Venku se setmělo a v bazénu zůstalo už jen pár vytrvalých plavců.

„Haló? Dani? Vnímáš?“ mávala jí před obličejem Aneta.

Nejlepší kobliha ve městě



Lucie Jakešová

„Užral se,“ utrousil vyšetřovatel, když pohlédl na morbidně obézní tělo, vyplňující mohutné křeslo. Pomyslel si, že přirovnání *chlap jako hora* tím získává nový význam. Všiml si papírového boxu s mini koblihami, který ležel na stolku před mrtvým mužem. Ten měl kolem pusy, na tričku, zkrátka všude, bílý poprašek moučkového cukru.

„Kriste pane,“ vydechla kolegyně a odvrátila pohled. Přikryla si ústa i nos a druhou rukou se pokoušela otevřít okno. Po chvíli lomcování se jí to podařilo. Stáli v bytě ve druhém patře starého domu a do oken pražilo polední slunce. Tloušť mohla být mrtvý několik hodin, maximálně den, ale i tak v horkém vzduchu cítili nesnesitelný puch potu a možná ještě něčeho jiného.

„Proč jste nás zavolali?“ podivil se vyšetřovatel a protácel klíči od auta mezi prsty.

„Pár věcí mi tu nesedí. Bude lepší to prověřit,“ odvětil vysoký policista v uniformě. Zavedl je do kuchyně a otevřel nerezovou lednici.

Radek otočil hlavu k lednici, ale nechápal, co mu ukazuje. Pomyslel si, že policista bude asi po noční, když je tak mimo. Už chtěl odmítnout, že vážně nemá hlad, a poté prozřel.

Policista rychlým pohybem zavřel lednici a položil prst na papír s názvem *Jídelníček, týden 4* přichycený magnetem ve tvaru ananasu. Vyšetřovatel si přečetl rozpis na daný den. O nějakých koblihách ani zmínka. Policista kývl na souhlas a zamířil do ložnice.

„Ještě se mrkněte na tohle,“ ukázal na robustní běžecký pás v rohu místnosti. Vedle něj ležely činky různé hmotnosti a další cvičební pomůcky. Přes madlo visel ručník tmavé barvy.

„Hm, asi ho moc nepoužíval,“ odtušil vyšetřovatel.

„Právě naopak,“ podotkl policista a ukázal na displej stroje.

Radek se sklónil a přečetl si vzdálenost a dobu posledního běhu, tedy spíše pomalé chůze. Dát do pohybu takovou hmotu nebyla legrace. Nechápal, jak někdo mohl nechat svou váhu vystoupat do takových výšin. Usoudil, že spíš než genetika bude na vině nějaký psychický problém.

Očima spočinul na ručníku. Přestože se ho nedotkl poznal, že je vlhký.

Když se vrátili do obývacího pokoje, kolegyně Anna si hovořila se starší ženou, která byla dosud v koupelně, kde se oplachovala studenou vodou, aby se vzpamatovala z šoku.

„Tohle se nemělo stát,“ opakovala žena mezi vzlyky spíš pro sebe. Dívala se na své ruce, ve kterých žmoulala látkový kapesník s drobnými kvítky.

Prokletá rovnováha



Anna Bowart

Nejhorší den v životě

Myslela jsem si, že můj život byl už tak dostatečným utrpením a že hůř už nikdy být nemůže. Jak jsem se mýlila.

Ráno mi do komnaty vtrhla stráž a velice násilně mě dotáhla na malé kamenné náměstí. Bílá královna stála v celé své hrozné kráse na velkém pódiu a vedle ní se na zemi krčila povědomá postava. V prvních chvílích mi nedocházelo, o koho se jedná. Jenže jakmile shrbená osoba pozvedla hlavu, ztuhla mi krev v žilách.

Kloboučník!

„Ne!“ zakřičela jsem z plných plic a vrhla se dopředu. Jeden ze strážů mě ale zadržel paží, až se mi jeho brnění bolestně zařizlo do kůže na předloktí.

„Nikam nejdeš!“ zasmál se zlověstně a jeho páchnoucí dech mě zaštipal v očích.

I tak můj výkřik způsobil rozruch. Královna natáhla dlouhý hubený krk a hledala mě v davu. Jakmile se naše oči setkaly, povytáhla koutek úst a spokojeně se usmála.

Ve stejný okamžik se ke mně stočil i *jeho* pohled. Usmál se na mě tak, jak to uměl jen on. Vřele a láskyplně. Vyhrkly mi slzy a v proudech se řinuly po tvářích. Nemohla jsem udělat vůbec nic.

Kat odsouzence zvedl a smýkl s ním ke špalku. Nikdy nezapomenu na to, jak smířlivě na něj Kloboučník položil hlavu a věnoval mi poslední pohled. „*Miluju tě, Alenko,*“ naznačil rty.

Královna mávla rukou a o vteřinu později vzduchem prosvištěla obrovská sekyra. Zadržela jsem dech a volnou dlaní si přikryla ústa, abych znovu nevykřikla. Bezhlavé tělo se skácelo na zem a jeho hlava se mi dokutálela k nohám. *Nenávidím ji!*

Cesta z hradu

„Já to ale dělat nechci!“ zakřičela jsem na Bílou královnu.

Její tichý, ale manipulativní tón hlasu už mi lezl krkem. Chtěla jsem mít svůj názor, a ne se neustále řídit pokyny jejího paláce. I zatracený králík tady měl více svobody než já. Často jsem sledovala jeho poskakování za hradbami a záviděla mu.

Mým jediným rozptýlením byl Kloboučník, který sem čas od času přicházel na královnin pokyn. Dnes ale bohužel přijít nemohl. Už nikdy přijít nemohl. A já tak na své straně neměla už vůbec nikoho.



Eva Brykner

Prolog

Prostorem se rozlehla ohlušující rána. Výbuch otřásl celou budovou. Rázová vlna vysklila všechna okna a střepy s řinčením dopadly na zem. Zdi začaly olizovat ohnivé jazyky a ve vzduchu byla cítit spálenina, ze které se zvedal žaludek. Žár ohně pálil na kůži, na které i přes horko naskakovala husí kůže. V očích štípal kouř.

Zevnitř byl slyšet křik a volání o pomoc. Lidé zběsile pobíhali sem a tam. Z domu náhle vyběhla postava v plamenech. Křičela. Vše kolem jako by se zastavilo. Svět se přestal otáčet. Všichni konsternovaně sledovali tu děsivou scénu. Hořící silueta najednou padla k zemi.

1

„Já se z vás zblázním!“ zakřičela Zuzana a vrhla přísný pohled do zpětného zrcátka. Odfoukla si zbloudilý pramen hnědých vlasů z obličeje, a s tím se snažila vypustit i frustraci. Marně. Kůže se jí leskla potem. Teploměr ukazoval třicet stupňů ve stínu.

„Okamžitě mi to vrať!“ rozkázal Honza a snažil se sestře vytrhnout z ruky mobil. Nasadil přísný tón, ale Majda jen vyprskla smíchy.

„Už toho sakra nechte! Nemůžeme jednu cestu absolvovat v klidu? S takovou k tátovi nedojedeme,“ napomenula je Zuzana. V hrdle se jí usadil knedlík z představy nepříjemné situace, která jí čeká. Sešlápla plyn a snažila se co nejvíce zkrátit utrpení z pobytu v autě se svými ratolestmi.

Marie seděla nalepená na dveřích. Blond přerůstající ofina jí poletovala kolem obličeje, jak se snažila vyhnout se bratrovi. Ten se na sestru mračil a snažil se jí z ruky vysvobodit svůj telefon.

„Au. No to si děláš prdel?“ zapištěla Majda.

„Marie!“ pokárala ji matka. „Co jsme si o těch slovech říkali?“

„Jenže Honza mě kousnul,“ bránila se a třela si bolavé místo na zápěstí.

Zuzana se pomalu nadechla, a ještě pomaleji dech vypustila ústy ven. Snažila se mít situaci pod kontrolou. Natáhla ruku dozadu mezi sedačky.

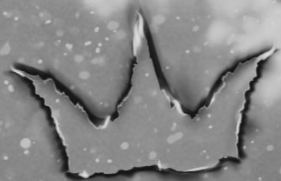
„Telefony. Oba dva.“

Děti se už už nadechovaly.

„A bez odmlouvání.“

Oba neochotně odevzdali své milované přístroje, přičemž si neodpustili pár poznámek.

Zuzana je uložila do palubní přihrádky a doufala v klid. Prožila velmi náročný týden v práci. V pondělí šéf oznámil povýšení její mladší kolegyně.



Michaela Palová

Prolog

Tušila, že to přijde, přesto nevěděla, jak se na podobnou chvíli připravit. Teď stála u vývěsní tabule uprostřed malého náměstí, sluneční paprsky se jí opíraly do bledých zad a havraní vlasy se nepříjemně lepily k obličejí. Jenomže jí to bylo jedno. Stála přikovaná na místě a zírala na černobílé parte.

Běla Hůrková

V tichém zármutku oznamujeme, že zemřela 5. 6. 2024 náhle ve věku nedožitých 19 let.

Poslední rozloučení proběhne v úzkém rodinném kruhu. Děkujeme všem, kdo tichou vzpomínkou uctí její památku.

Nikdy nezapomeneme.

Věděla, že je to lež. Kdyby nezapomněli, rozhodně by tu teď nevisel tenhle černobílý kus papíru. Najednou ucítila vztek. Zařala ruce v pěst a hlavou se jí prohnala řada nepěkných slov. Jenomže měla svázané ruce. Běla byla jednou provždy mrtvá.

„Vy na to parte koukáte, jako byste ji znala,“ ozval se za ní znenadání cizí hlas.

Trhla sebou. Netušila, že má společnost. Postarší muž s krátkými šedými vlasy a podsaditou postavou se nejspíš rozhodl dát se s ní do řeči. „Copak se jí stalo, slečince? Tak mladá...“

Zhluboka se nadechla k odpovědi.

„To parte je moje.“

Cizinec vyvalil oči. Běla na další reakci nečekala. Odlepila nohy od asfaltu a zmizela v postranní ulici.

1

„Dělej, vstávej!“ přicházelo k Běle odněkud z dálky. Nespokojeně se zavrtila ve velké posteli, ale nevbudila se.

„Sakra, Bělo, vzbud se!“ naléhal hlas dál. Ona se ale otočila na druhý bok, cosi zamumlala a pokračovala ve spánku.

Vtom ji někdo popadl za křehká ramena a silně s ní zatřásl.

„Dělej! Musíš vypadnout.“

Vyděšeně rozlepila oči. Kolem byla tma a ráno v nedohlednu. Sotva rozeznala siluety jednotlivých předmětů a kusů nábytku. A pak si toho všimla. Studený pařát hrůzy jí sevřel útroby. Nebyl to sen.



Marie Hamáková

1

Dívala jsem se skrze deštěm zmáčené okno slepě do dálky a snažila se ignorovat hluk, který se ozýval z obývacího pokoje. Milan opět řval. Jeho hrdelní křik mě za ty roky nechával chladnou. Nešlo mi do hlavy, proč si se mnou pořizoval děti, když měl potřebu na ně neustále zvyšovat hlas. Hlavně přede mnou.

„Udělalas už to kafe, Františko?“ houkl na mě náhle z obývacího pokoje.

„Za chvíličku.“ Setřela jsem z parapetu neviditelný prach a otočila se k oknu zády.

Přelétla jsem očima maličkou kuchyň, která měla tvar nudle. Neměla jsem tam místa nazbyt.

„Jasně. To abych si ho šel udělat sám. Zase jsi čuměla na panely?“ zařehotal se.

Došla jsem ke dřezu a napustila konvici vodou až po okraj. Mechanicky jsem vyndala dva hrnečky z kuchyňské skříňky a nasypala do nich lžičkou kávu.

„Mami, plosím fávu,“ zabroukala Nelinka, která za mnou přišla a chytila mě za nohavici.

Neuměla ještě pořádně mluvit, ale jinak byla na svůj věk šikovná.

„Udělám ti šťávu, jen co tatínkovi donesu kafe, ano?“ Vzala jsem si ji do náruče a políbila na čelíčko. Zlatavé vlásy jí přitom spadly do obličeje.

Milovala jsem její vůni. Ona i její bráška byli mé vše. Nejvíc jsem si je užívala ve chvílích, kdy byl Milan v práci. Jenže poslední týdný byl na neschopence. Poranil si při jízdě na ještěrce nohu. Pořád se to nechtělo zahojit.

Zalila jsem obsah v hrnečcích horkou vodou, Milanovi tam přihodila dvě kostky cukru a odnesla mu to do prostorného obývacího pokoje. Největší místnosti, jakou jsme v bytě měli.

Milan se rozvaloval na rozkládacím gauči. Na sobě měl pruhované trenýrky a bílé tílko, pod kterým schovával pivní pupek. Dřív husté a dlouhé vlasy měl prořídlé, neumyté a svázané do culíku vzadu na zádech. Tvář mu hyzdily týdný neoholené vousy. Eliášek seděl vedle něj a hrál si s kostkami.

„No konečně. Kdybys nebyla tak líná, mohli jsme už dávno mít barák,“ pustil se do mě.

Nechápala jsem, o co mu jde. Jak vlastně souvisela rychlost přípravy kávy s domem?



Tereza Polivchuk Poslušná

1. den

Už od rána se Valerii nic nedařilo. Kocour se pozvracel v chodbě, a ona do toho rozespálá a malátná šlápla. Dokonale ji to probralo. Její oblíbený vínový overal se v pračce srazil, vztekla si tedy oblékla černou tvídovou sukni a bílou košili. Když odcházela z bytu v centru Jatsova, bylo okolo deváté hodiny. Metropole bujela ranním shonem, lidé spěchali do práce, všude voněly luxusní čerstvé pirožky a káva. Valerie se zastavila na rohu ulice, kde jedna stará bábuška dělala ty nejlepší *syrniki* v celé zemi. Neodvážila se jíst cestou, přece jen náhradní halenku v kabelce neměla.

Vzduch voněl jarem, při hlubokém nádechu bylo možné cítit pučící rostlinky. Draly se na zemský povrch, aby se po dlouhé zimě nechaly laskat něžnými slunečními paprsky. Valerie pospíchala hlučnými ulicemi, zpomalila, jen když šla parkem. Chtěla se nabažit výrazné vůně medvědího česneku a pokochat sytě modrými květy rozrazilu. Milovala ten ranní shon. Než se stala novinářkou, snila o kariéře psychologky. Často pozorovala lidi kolem sebe a snažila se uhádnout, na co myslí, kam spěchají. Nebo jakou mají náladu. Užívala si tu rozmanitost lidského bytí.

Když přišla před nenápadný vchod deníku *Očistit svět*, jako každé ráno se musela usmát nad orwellovským citátem visícím nad vstupními dveřmi. *Válka je mír, svoboda je otroctví, nevědomost je síla!*

„Dobré ráno, kouzelná vílo!“ ozvalo se za Valerii. Automaticky se jí protočily oči v sloup. Hospodine, ona se snad toho otravného Volodymyra nikdy nezaví! Předběhl ji, podržel dveře a s groteskní úklonou pokynul, aby šla první.

„Už máš ty podklady na výroční číslo hotový?“ zpražila ho.

„Šéf s tebou chce mluvit,“ neodpověděl Volodymyr na otázku a odkráčel spěšným krokem, až mu ulízlá patka div netančila tango na věčně se potící, zpola plešaté hlavě. Ta informace nevěstila nic dobrého. Šéf si je volal vždy jen kvůli závažným věcem. A to se těšila, jak si vychutná ještě teplé *syrniki*!

„Co je zas?“ ozvalo se nepříliš přívětivě, jakmile zaklepala u šéfa.

„Prý jste se mnou chtěl mluvit,“ odpověděla Valerie, když otevřela dveře a nakoukla dovnitř.

„Jo, to jsi ty. Pojď sem a zavři dveře.“ Sergej se tvářil zachmuřeněji než obvykle, až se mu obočí skoro dotýkalo navzájem. Přezdívka *Brežněv*, kterou ho častovali za zády, ho dokonale vystihovala.

Kremrolka



Líbíš se mi, kolik ti je?

Je mi 15....

Sejdeme se?



Jana Jánková

Kremrolka

„Tak určitě, tobě je rozhodně mezi osmnácti až pětadvaceti,“ odfrkla si zhnuseně Karolína. Pohodila vlasy a netrpělivě si zastrčila za ucho černý kudrnatý pramen, který jí spadl do obličeje.

Stejně jako každý den projížděla seznamku. Přestože si o sobě myslela, že je docela hezká, aspoň podle toho, co říkaly holky ve třídě, neměla ve svém okolí nikoho, kdo by ji zaujal. Nechtěla přítele v tom plném smyslu slova, spíš hledala spřízněnou duši, romantické procházky, držení za ruce a první pusy.

„Je ti čtrnáct, ty máš stovky příležitostí. To bys ale musela chodit mezi lidmi, místo toho, abys furt trčela doma s nosem zaboreným v knížce. Víš, drahoušku?“ Karolína si vzpomněla na častá slova své mámy. Mámy neustále zaměstnané, která neměla čas na nic. Tada kromě posilovny, kosmetiky... *Dost, Karol. Nádech, výdech. Nestojí ti to za to*, přesvědčovala se Karolína v duchu a znovu se raději zaměřila na seznamku v telefonu.

Podrbala za uchem Fleka. Bígl na ni líně pohlédl, ale když zjistil, že pro něj nemá nic dobrého, zase zavřel oči a dál spokojeně odfukoval.

„S tebou je taky zábava,“ zamručela Karolína.

Přejela prstem po displeji a zobrazil se jí další kluk. Tentokrát to aspoň byl opravdu kluk. Sice uhrovitý a s vykuleným výrazem, možná o dva tři roky mladší, než v biu uváděl, ale aspoň to nebyl přestárlý chlap, co si potřeboval dokázat, že ještě není za zenitem.

„Další mimoň,“ uchechtla se, a vzápětí odpinkla několik následujících fotek více či méně tragických zjevů. „Ty bys ale celkem ušel,“ zastavila se u posledního.

Mladík hledící z displeje mobilu se neusmíval, přesto působil mile. Nemusel pózovat a pitvořit se, aby udělal dojem. Karolína polkla. Nehnal ji chtíč, v tomhle směru byla spíš teoretik, ale cítila s tím klukem jakési zvláštní spojení, něco ji na něm přitahovalo. Třesoucím se prstem ťukla na srdíčko u jeho fotky a pak rozklikla menu u jeho nicku ‚vlczech95‘.

„Doufám, že 95 není tvůj rok narození,“ modlila se nahlas. „Ta fotka ale nevypadá stará,“ mumlala si, přiblížila mobil blíž k očím a chystala se dvěma prsty obrázek roztáhnout, jako kdyby mohla ze zvětšených pixelů vyčíst datum narození dotyčného.

Ahoj Karolínko, teda doufám, že jsi Karolína, a ne Slovák Karel, naskočil chatovací řádek v seznamovací aplikaci.